

ZHROUCENÍ

Varování

Tato kniha obsahuje jazyk a scény pro dospělé, včetně vzpomínek na fyzické a sexuální zneužívání dětí, které mohou způsobit spouštěcí reakce. Tento příběh je určen pouze pro dospělé, jak je definováno zákony země, ve které jste knihu koupili. Pečlivě ukládejte své knihy a e-knihy na místech, kde k nim nemají přístup mladší čtenáři.

Copyright © 2017 Waterhouse Press, LLC

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Martina Balzano, 2025

Cover © Daniel Pocar, 2025

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2025

ISBN 978-80-277-4136-6

HELEN
HARDT

BRATŘI STEELOVÉ
ZHROUCENÍ

přeložila Martina Balzano

Pro všechny, kteří přežili zneužívání v dětství.

PROLOG

Ryan

Odeslali jsme na lahvování poslední sud vína a moje rušná sezóna konečně skončila. Věděl jsem, že zanedbávám svou rodinu, a nebylo to vůči nim fér, protože Talon i Jonah prožívali náročné období.

Jonah se vrátil, žena, která ho sledovala, byla za mřížemi psychiatrické léčebny, o dva z Talonových únosců bylo také postaráno a život mé rodiny se konečně začínal obracet k lepšímu.

Jade s Talonem a Jonah s Melanií plánovali svatby. No, vlastně všechno plánovala Marjorie. Brzy všichni vyrazíme na Jamajku, kde to společně oslavíme. A Melanie byla těhotná. Za pár měsíců ze mě bude strejda. Nemohl jsem se ubránit úsměvu. Jonahovi to prospěje. Ten chlap byl rozený otec. Když jsme byli malí, dobře se o nás staral, i když to samozřejmě popírá. A Melanie mu tolik pomohla. Konečně se zbavil viny, kterou se tak dlouho užíral. Za poslední měsíc si prošel peklem. Zasloužil si být konečně šťastný. A Talon stejně tak.

Zamířil jsem do domu na večeři s rodinou. Od této chvíle jsem se chtěl aktivně podílet na hledání Talonova posledního únosce. Měli jsme jméno a několik přezdívek. Najdeme ho. Já a bratři jsme byli odhodlaní. Ale nejdřív jsem je chtěl oženit.

Když jsem nastoupil do auta, v kapse mi začal vibrovat telefon. Bylo to neznámé číslo z Grand Junction.

„Ryan Steel,“ ohlásil jsem se.

„Ryan Steel? Ryan Warren Steel?“

„Jo, to jsem já. Kdo volá?“

Na druhém konci se ozval tichý vzlyk.

„Haló?“ řekl jsem.

„Ryane,“ odpověděl ženský hlas. „Ryane, drahoušku. Tady tvá matka.“

PRVNÍ KAPITOLA

Ruby

„Tom Simpson je mrtvý.“

Mobil mi vyklouzl z ruky a s klepnutím dopadl na jídelní stůl. Rychle jsem ho zvedla. „Promiň,“ omluvila jsem se Melanii Carmichaelové. „A... co?“

„Je mrtvý. Zabil se. Jonah to všechno viděl. Byla tam i policie.“
Zrychlil se mi tep. „Proboha. Je Jonah v pořádku?“

„Jo. Je v pořádku, díkybohu. Prosila jsem ho, aby tam ne-
chodil. Naši detektivové našli Simpsona v jeho domě ve Snow
Creeku. Jonah za ním šel, chtěl ho konfrontovat, a Simpson
nakonec spáchal sebevraždu.“

Navzdory návalu nevolnosti, který mi stoupal do krku, ve
mně smrt člověka nevyvolala ani špetku lítosti. Jen jsem si
přála, abych tu osudnou kulku vypálila já. Osobně jsem Toma
Simpsona neznala, ale věděla jsem, že to byl vyšinutý psy-
chopat. Melanie řekla, že ho Jonah Steel popsal jako ledového
muže. Svět bez něj bude lepší. Pak už jsem o něm věděla jen
to, že s ním evidentně celé desítky let spolupracoval můj otec.

Můj otec.

Theodore Mathias. Známý pod tolika jinými jmény.

Můj otec, který znásilňoval mou sestřenicí Ginu. Mučil a znásilňoval desetiletého Talona Steela. Zabil a zohavil desetiletého Luka Walkera. Pokusil se znásilnit i mě.

A jen bůh věděl, jakých dalších ohavností se dopustil. Měla jsem určité teorie.

Dělalo se mi zle už jen z pomyšlení na Simpsona a mého otce, ale moji nevolnost způsobilo i něco jiného.

Jestli byl Simpson mrtvý, nemohla jsem z něj dostat žádné informace.

Několikrát jsem navštívila Larryho Wadea, jejich třetího partnera, a zasypala ho otázkami. Melanii ani bratrům Steellovým jsem to neprozradila. Stejně na tom nezáleželo. Larry zatvrzele mlčel jako pěna. Vyzkoušela jsem všechno. Nabízela jsem mu dohody, peníze, návštěvu manželky, všechno možné. Ten chlap prostě nechtěl mluvit.

Většina těch tupých kreténů zpívala jako kanárek, když jsem jim nabídla ženu. Samozřejmě jsem Larrymu nemohla nabídnout žádné mladé kluky, kterým nejspíš dával přednost.

Možná že by se rozpovídal teď, když byl jeden z jeho kriminálních parťáků po smrti.

Ale pochybovala jsem o tom.

Oči mi padly na telefon v mé ruce. Zatraceně. Melanie. „Promiň. Jsi tam ještě?“

„Jo. Jsi v pořádku?“

„Jde to. Připadá mi to neskutečné. Teď už z něj nedostaneme žádné informace, když je mrtvý.“

„Já vím. Jonah to říkal taky. Ale aspoň už nemůže nikomu ublížit.“

Nadechla jsem se. „Amen. Kdy se to všechno stalo?“

„Dnes večer. Došlo mi, že to nebudeš vědět, když to řešila policie ze Snow Creeku.“

„Ne, nic se ke mně nedoneslo. Díky za zprávu.“

„Ale volám ti kvůli něčemu jinému, Ruby.“

„Jo?“

Odkašlala si. „Co bys řekla na dovolenou?“

Na dovolenou? Naposledy jsem měla volno před... No, vlastně nikdy. Od patnácti let jsem tvrdě dřela. Práce byla mým útočištěm, útěchou. Při práci jsem se musela soustředit, takže mi v hlavě nezbyvalo místo na nic, na co jsem nechtěla myslet. Dovolená? Ne. To nebylo nic pro mě.

„Nevím, kam tím míříš, ale v práci mám docela napilno.“

„Já vím. Policisté mají vždycky plné ruce práce.“ Povzdechla si. „Asi ti to připadá jako bláznivý nápad.“

„Tak trochu,“ přisvědčila jsem.

Mlčela tak dlouho, že mi to připadalo jako malá věčnost.

„Jsi tam ještě?“ zeptala jsem se.

„Jo. Jenom...“

„Jenom co?“

„Jonah a já se budeme brát.“

Takže tohle mi chtěla říct. Nemohla jsem jí zazlívát kapku štěstí v tomhle moři utrpení a šílenství, ve kterém jsme se obě utápěly. „Gratuluju!“

„Jo. Díky. A... jsem těhotná.“

Trochu jsem sebou trhla. „Aha? Takže...“

„Ale proto se nebereme.“

„Aha. To je dobře. Asi.“

„Každopádně jedeme na Jamajku. Talon a Jade se taky budou brát. Dvojitá svatba.“

„To je hezké.“ Nebyla jsem si jistá, co na to říct. O svatbách jsem vůbec nic nevěděla. O mužích taky ne. Ani o... ničem takovém.

„Ptala jsem se tě na dovolenou, protože... vlastně nemám žádné blízké přátele. Celý život jsem workoholik.“

„Chápu.“ Pokud šlo o práci, byly jsme jedna jako druhá.

„Nemám žádné blízké příbuzné, takže jsem doufala, že bys mohla...“

Říkala to, co jsem si myslela, že mi říká? Chtěla mě tam jako oporu?

Skoro jsme se neznaly.

Přesto... Melanie Carmichaelová toho o mně věděla víc než kdokoliv jiný na světě. Věděla všechno o mé minulosti i o mé přítomnosti. Moji spolupracovníci znali jen moje současné já. Můj otec a strýc znali jen mou minulost.

Melanie se ze všech mých známých nejvíc blížila kamarádce.

Nejspíš mě viděla stejně.

A přestože jsem se z představy dovolené netetelila blahem, byla by to pro mě příležitost dostat z Melanie a Steelových informace ohledně... pár věcí. I když by je asi nechtěli probírat zrovna na svatbě. Na svatbě jsou lidé šťastní.

Šťestí.

Tak tohle slovo jsem moc dobře neznala.

Naučila jsem se být se svým životem spokojená. Spokojená se svou prací. Spokojená.

Ale nikdy šťastná.

Nikdy plná radosti.

Nikdy jsem se nevznášela štěstím.

Ne, nic takového mě ani nečekalo.

„Šla bys mi za družičku?“

Tak a bylo to tady.

„Já nevím...“

„Podívej, vím, že se moc dobře neznáme, ale ty jsi upřímně první člověk, který mě napadl. Pochopím, jestli nemáš čas, ale byla bych ráda, kdybys mohla jet s námi.“

Chvíli jsem o tom přemýšlela.

Jamajka.

Pláž. Písek. Slunce. Koupání.

Relax.

Další slovo, které jsem moc dobře neznala.

Steelovi by se samozřejmě nespokojili s ničím průměrným a já bych si takovou dovolenou nikdy nemohla dovolit.

„Je to od tebe vážně moc hezké. Moc si toho vážím.“ Myslela jsem to upřímně. „Ale já bych si to v žádném případě nemohla dovolit, Melanie.“

Zasmála se. „Zvu tě. Fakt.“

„To nemůžu přijmout. Neznáme se dost dobře na to, abych se od tebe nechala pozvat.“

„Prosím. Udělám to ráda. Mám nějaké úspory a o velké výdaje se postarají Steelovi. Zaplatí svatbu a tak. Mám pocit, že ti už dlouho nikdo nic nenabídl, Ruby. Přijmi to ode mě. Prosím.“

Měla pravdu. Dovolená... Najednou mi ta myšlenka nepřipadala tak děsivá.

„Je to od tebe opravdu velkorysé, ale můžu si to zaplatit sama. Teda, pokud nebudete bydlet v Ritzu nebo tak něco.“

„Ne,“ zasmála se. „V takovém all inclusive resortu v Negrilu, budeme tam týden. Všechny pokoje jsou za stejnou cenu a Jonahově sestře se podařilo zarezervovat pro nás všechny společný bungalov. Ale opravdu bych si přála, abys mi dovolila –“

„Ne. Za ta léta se mi podařilo našetřit pár babek.“ I tohle byla pravda. Na své poměry jsem si žila dobře. Ne, že bych u policie nebo teď jako detektiv vydělávala majlant, ale neutrácela jsem za oblečení. Dopřávala jsem si jen pár drobností. Velký výdaj pro mě bylo členství v posilovně. Potřebovala jsem cvičit, udržet se ve formě. Byl to skvělý způsob, jak vypustit páru, a taky jsem chtěla mít tělo v nejlepší možné kondici. Jen pro jistotu.

„Takže souhlasíš?“

Usmála jsem se do telefonu. Vážně s tím souhlasím? „Jo, Melanie. Myslím, že s vámi pojedou.“

„To je paráda!“

Jásala, jako by z toho měla nelíčenou radost. Neznala jsem Melanii Carmichaelovou moc dlouho, ale věděla jsem, že byla upřímná. A laskavá. Možná jsme obě potřebovaly kamarádku.

„Ale měla bych tě varovat.“

„Aha?“

„V letovisku je nudistická pláž.“

Sevřel se mi žaludek. „Je nudistický celý resort?“

Zasmála se. „Ale ne. Samozřejmě že ne. Je tam i normální pláž a několik bazénů. Pak ta nudistická pláž a běžný bazén. Ve všech ostatních prostorách, třeba v restauracích, je povinné oblečení.“

„Dobře...“

„K té nudistické pláži se nemusíš ani přiblížit. Přísahám. Už jsem Jonahovi slíbila, že nebudeme mít nahatou svatbu.“

Než jsem se stačila zarazit, vyprskla jsem smíchy. Za svoje tělo jsem se nestyděla. Ani omylem. Byla jsem ve skvělé formě. Vypadala jsem líp nahá než oblečená. Ale až na lékaře mě svlečenou nikdy nikdo neviděl. Ne od toho osudného dne, kdy se o to pokusil můj otec...

Ale na to jsem teď vážně nechtěla myslet.

„To je dobře. Nejsem si jistá, jestli bych chtěla jít na nahatou svatbu.“

Zasmála se. „Ani já ne, věř mi.“

„Musím zjistit, jestli mě uvolní z práce. Kdy to má být?“

„Příští týden.“

Příští týden? Do hajzlu. Zbývala mi spousta dovolené. Skoro nikdy jsem si ji nevybírala. Pracovala jsem, i když jsem měla mít volno. Vyšetřováním smrti své sestřenice Giny jsme s Melanií strávily spoustu času a vždycky až po pracovní době. Ale detektivem jsem se stala teprve před pár týdny a nevěděla jsem, jestli mě šéf pustí už teď.

„Nemůžu nic slíbit. Dovolenu mám, ale musím to probrat se šéfem.“

„Super. Dej mi vědět, jak to dopadlo.“
„Dobře.“ Odkáslala jsem si. „Melanie?“
„Jo?“
„Díky za pozvání. Vážně. Děkuju.“

DRUHÁ KAPITOLA

Ryan

„Kdo sakra jste?“

„Už jsem ti to řekla, drahoušku. Tvá matka.“

„Podívejte, nevím, kdo k čertu jste, ale moje matka je už desítky let po smrti.“ Ukončil jsem hovor a číslo jsem okamžitě zablokoval.

Chvíli mi bušilo srdce. Bylo mi devět, když moje matka zemřela. Zabíla se ve své koupelně v hlavní budově ranče.

Otec místnost zničil a pak skoro od základů přestavěl celý dům. Dnes tam bydleli Talon a Jade. Já bydlel v domě pro hosty.

Tělo své matky jsem neviděl. Otec nám to nedovolil. Myslel si totiž, že by to pro nás bylo moc velké trauma. Po tom, čím jsme si dva roky předtím prošli při únosu Talona, jsem pochyboval, že by mohlo existovat i něco horšího, ale byl jsem nejmladší a nikdy jsem se na to otce neptal.

Neptal se ho nikdo z nás.

Roky jsem mu zazlival, že nám ji nedovolil vidět, ale nakonec jsem se přes to přenesl. Přesto nás to ovlivnilo – natolik, že když otec zemřel, nikdo z nás se nešel podívat na jeho tělo.

Moje sestra Marjorie si na naši matku ani nepamatovala.

Byla to škoda, protože se jí jako jediná z nás podobala. My tři kluci jsme byli po otci. Jonah nejvíc. Zdálo se, že v žádném z nás nebyla ani špetka naší matky. Já z ní neměl vůbec nic.

Moc jsem si na ni nepamatoval, ale vybavoval jsem si aspoň něco. Byla dobrá matka. Milující matka. Nebyl jsem si s ní tak blízký jako Jonah. Vždycky jsem si myslel, že byl její oblíbenec. Pak, když se vrátil Talon, měla problémy s námi všemi, hlavně s Marjorií. Marjorie byla novorozeně a potřebovala ji, ale nikdy mi nepřipadalo, že by k ní matka cítila nějaké pouto. Po Talonově návratu pro ni bylo těžké navázat vztah se všemi čtyřmi dětmi.

Talonův únos mou matku změnil.

Našli jsme dva z jeho únosců. Larry Wade, nevlastní bratr naší matky, seděl ve vězení a čekal na soud. Tom Simpson, starosta Snow Creeku a otec Joeova nejlepšího přítele, se radši zabil, než aby čelil následkům. Na svobodě byl už jen jeden. Theodore Mathias, otec policistky z Grand Junction, která se přátelila s Melanií.

Během celého našeho vyšetřování byl nepolapitelný.

Podle Talona byl Mathias ze všech tří nejhorší.

Zatřásl jsem hlavou, abych tu myšlenku zahnal. Proč jsem o tom všem přemýšlel kvůli nějakému pitomému vtípku po telefonu? Bratři se příští týden žení. Na slunné Jamajce. Měli jsme si to naplno užít. Už celou věčnost jsme neměli dovolenou

Všechno zařizovala Marjorie. Zamluvila pro nás bungalov v Destination Desire v Negrilu, all inclusive. Bylo to letovisko pro dospělé s nudistickou pláží a běžnými bazény, kde se dalo koupat v plavkách i bez nich. Naštěstí tam byla i další pláž a další bazény, kde byly plavky povinné. Nerad bych se před snoubenkami svých bratrů a svou sestrou producoval jen tak. Ani před svými bratry, když na to přijde. Marj takhle narychlo

nic jiného nesehnala, takže jsme se dohodli, že si té nudistické části prostě nebudeme všimati.

Měl jsem v plánu si ji omrknout potají a sám.

Jak jsem znal Marj, určitě našla to nejluxusnější ubytování. Jonah mě požádal, abych mu šel za svědka, což bylo od něj hezké, protože Talon chtěl za svědka Jonaha. Trochu mě zklamalo, že si nevybral mě. Miloval jsem oba své bratry stejně, ale Talon... Talon byl můj hrdina.

Kvůli Talonovi jsem byl ušetřen mučení, které musel vydržet celé dva měsíce. Ten den jsme se spolu snažili vyhrabat stopy o zmizení jeho kamaráda Luka Walkera.

Když na nás oba muži zaútočili, Talon mě osvobodil a zakřičel na mě, abych utekl.

A já ho poslechl.

Běžel jsem, jako by na tom závisel můj život, a s největší pravděpodobností to tak i bylo.

To byl ten den. Ten hrozný den. Den, který nás přivedl tam, kde jsme teď.

Talon měl konečně potřebnou pomoc a zotavoval se. Každý den mu bylo líp. Teď už byl dost silný na to, aby do toho s Jade praštil a oženil se.

Moc jsem mu to přál. A bylo mi ctí jít Jonahovi za svědka. Ale Talon pro mě tolik znamenal.

Na detailech však nezáleželo.

Měla to být skvělá dovolená pro nás všechny. A moc jsem to přál i Jonahovi a jeho nevěstě Melanii. Díky její terapii dělal Talon zázračné pokroky a další zázrak se jí povedl s Joem. Byla těhotná. Budu strejda.

Dělalo mi radost sledovat, jak se bratři zamilovali a chystají svatbu. Ale zároveň to bylo trochu hořkosladké. Nebyl jsem si jistý, jestli něco takového čekalo i mě. Kupodivu jsem byl jediný z nás tří, kdo kdy měl vážný vztah. Několik let jsem chodil s Annou Shaneovou ze sousedního ranče. Bylo nám spolu

dobře, mysleli jsme si, že se milujeme, ale když jsem viděl, co měli Jonah a Talon se svými ženami, poznal jsem, že rozchod s Annou byla správná volba. Měli jsme hodně společného. Ale ten oheň? Ten oheň, který jsem viděl mezi Talonem a Jade a Jonahem a Melanií?

Ten nám chyběl.

Ranč mě zaměstnával od rána do večera. Stejně jako všechny ostatní. Ale vinařství bylo v létě a na podzim obzvlášť únavné. Poslední tři měsíce jsem pracoval dvacet hodin denně a těšil jsem se na přestávku.

A že jsem se neženil? Že jsem nešel Talonovi za svědka? No a? Byl jsem Ryan Steel a Ryan Steel si uměl užít všechno, co dělal.

Po celém městě jsem byl známý jako nejveselejší a nejzábavnější ze všech tří bratrů Steelových. Nevěděl jsem, jestli to tak opravdu bylo, ale rád jsem se bavil.

A příští týden na Jamajce? Chystal jsem to rozjet ve stylu Ryana Steela.

Rumový punč, plážové krásy, trocha plachtění, trocha surfování.

A doufal jsem, že hodně šukání.

Už poměrně dlouho jsem neměl ženu. Plánoval jsem si s sebou přibalit krabičku kondomů. A jedna možná nebude stačit.

Seděli jsme v letadle – všichni v první třídě, až na Melaniinu kamarádku, nesmělou detektivku Ruby Leeovou, která byla náhodou dcerou Theodora Mathiase. U brány jsem si ji letmo prohlédl. Téměř černé vlasy měla stažené do učitelského drdolu, a jestli jsem se nepletl, byla nenalíčená. Mohla si to dovolit. Měla přirozeně růžové tváře. Na cestu si oblékla bílou košili a zelené kalhoty pánského střihu. Jak asi vypadalo její tělo schované pod klučíím outfitem?

Jedna věc, která mi nechyběla, byla představitivost. Právě ta ze mě dělala dobrého vinaře. A taky mi umožnila představit si křivky skryté pod oblečením Ruby Leeové.

Moc pěkné.

Jonah a Melanie se Ruby pokusili přemluvit, aby šla za námi do první třídy, ale byla odhodlaná zaplatit si letenku sama a prostě nechtěla utrácet za upgrade.

Sedadlo vedle mě bylo prázdné, stejně jako několik dalších míst v první třídě. Jakmile kapitán vypnul značky bezpečnostních pásů, přivolal jsem letušku.

„Ano?“ zeptala se.

„V economy sedí žena, která by se k nám ráda přidala.“

„To nebude problém. Ale bude muset zaplatit poplatek za upgrade.“

Sáhl jsem do zadní kapsy pro peněženku, vytáhl z ní kreditní kartu a podal ji letušce. „Postarám se o to.“

„To je od vás velkorysý. Kterou cestující si přejete přesunout do první třídy?“

„Ruby Leeovou. Sedí uprostřed letadla.“

„Samozřejmě. Hned jsem zpátky.“

O několik minut později mi kartu vrátila. „Všechno je zařízené. Oznámím slečně Leeové, že je přesunutá do první třídy.“

Vrátil jsem kartu do peněženky. „Ne, to je v pořádku. Řeknu jí to sám.“

Letuška kývla a zamířila do přední části letadla.

Rozhodně jsem nebyl žádný stydlín. Vstal jsem, prošel první třídou do economy, našel Ruby na sedadle v uličce a dotkl se jejího ramene.

Zvedla ke mně hlavu a zrudly jí tváře. „Ano?“

„Pojď se mnou,“ řekl jsem.

Zrudla ještě víc. „To jako já?“

„Stěhuješ se do první třídy. Jsme tam všichni.“

„Já si svoji letenku platím sama. Už jsem to Melanii řekla.“

„Melanie s tím nemá nic společného.“

„Tak co se děje?“

Usmál jsem se. Ženy mi vždycky říkaly, že se mému úsměvu nedá odolat. A přestože jsem o Ruby Leeovou neměl zájem – i když v mé představitosti vypadala nahá úžasně –, chtěl jsem pro ni udělat něco milého. Koneckonců, byla na tom podobně jako my ostatní. Její otec, poslední z Talonových únosců, byl pořád na svobodě. Určitě to neměla lehké.

„Zaplatil jsem to.“

Povytáhla obočí. „Ty? Proč?“

„Protože patříš do party. Protože jsem chtěl udělat něco milého. Protože mám peníze. Protože v první třídě jsou volná místa. Mám pokračovat?“

„Podívej, je to od tebe hezké, ale já nemůžu –“

„Odmítnout. To jsi chtěla říct, vid’?“ Znovu jsem se usmál.

„No... vlastně ne.“

„Neblázni. Už jsem za to zaplatil. Letuška si vzala moji kreditku. Takže kdybys zůstala sedět tady, byly by to vyhozené peníze.“

Tohle se jí nejspíš dotklo. Našpulila rty. „Já to po tobě nechtěla.“

„Já vím, že ne. Udělal jsem to, protože jsem chtěl.“

„Ale proč?“

„Podívej, co kdybychom si to dopověděli v první třídě? Je to tam pohodlnější. Až se přesuneš, rád ti vysvětlím, proč jsem to udělal.“

To z ní vymámilo úsměv. No, jenom poloviční úsměv, ale poznal jsem, že se snaží ovládat.

„Ještě nikdy jsem neletěla první třídou.“

„Tak to se máš na co těšit.“ Otevřel jsem zavazadlový prostor nad její hlavou. „Která taška je tvoje?“

„Ta obyčejná černá.“

Takových tam bylo několik, ale rychle jsem našel tu s jejím jménem a popadl ji. „Vezmi si věci a pojď za mnou.“ Zamířil jsem zpátky do první třídy.

Když jsem se vrátil na svoje místo, uložil jsem její tašku a ohlédl se. Držela pouzdro na notebook. Vzal jsem jí ho z ruky a uložil ho k tašce.

„Chci si ho nechat u sebe,“ řekla. „Chtěla jsem udělat nějakou práci.“

„Ne. Žádná práce. To je součást dárku. Budeš sedět v první třídě, necháš se hýčkat personálem aerolinky a dáš si mimózu nebo martini nebo cokoliv, co si vybereš.“

„Červené víno,“ řekla.

Povytáhl jsem obočí. „Vážně? Taky miluju červené víno. A vlastně se tím i žívím.“

Plaše se usmála. „Ano, já vím. Melanie říká, že jsi génius.“

„Obávám se, že Melanie zveličuje moji zdatnost.“ Ve skutečnosti moje vinařské dovednosti potvrzovala řada ocenění, ale teď jsem se tím nemusel chlubit.

„Slyšela jsem něco jiného. Říkala, že tvoje víno rozhodně musím ochutnat.“

„Bohužel pochybuju, že ho budou podávat v resortu na Jamajce. Ale až se vrátíme, pošlu ti bednu toho nejlepšího.“

„To nemusíš.“

„Samozřejmě že musím. Jestli máš ráda červené víno, musím vědět, jestli ti chutná to moje.“

„To je od tebe štědré. Tohle všechno taky. Obávám se, že nechápu, proč...“

Položil jsem dva prsty na její překvapivě měkké rty. „Už jsem ti to vysvětlil. A dohodli jsme se, že zbytek probereme tady.“

Růžové tváře jí ztmavly ještě o trošku víc. „Já jen... nikdo na mě není takhle hodný, nejsem na to zvyklá.“

„Tak si na to zvykni. My Steelovi se snažíme být hodní na všechny. Teda na všechny, kdo jsou hodní na nás.“

„To chápu,“ řekla. „Taky už jsem se nechala využít.“

Najednou jsem měl nutkání začít se vyptávat. Zjistit, čím přesně si prošla. Ale vykašlal jsem se na to, byli jsme přece na cestě na Jamajku. Na odpočinkovou dovolenou. Radostnou dovolenou, kde se oba moji bratři oženi.

Ale přesto, něco na ní bylo... Nemohl jsem si pomoci.

„Co tím myslíš?“ zeptal jsem se.

TŘETÍ KAPITOLA

Ruby

Moc jsem si přála, abych ta slova mohla vzít zpátky. Teď rozhodně nebyla vhodná chvíle na rozebírání mého života. Tohle byl Ryan Steel, muž, kterého jsem sotva znala.

A nejhezčí muž, jakého jsem kdy viděla.

Bože, všechny ty drby byly pravdivé. Ryan byl nejhezčí ze všech Steelových bratrů. Talona a Jonaha jsem poznala už dřív a jen těžko bych si uměla představit, že by někdo mohl být ještě hezčí.

Ale Ryan byl ještě hezčí. Jonah a Talon byli se svými tmavými vlasy, tmavými očima a strništěm na tvářích drsní a mužní, ale krása Ryana Steela připomínala řeckého boha. Měl ostrou čelist, tak akorát výraznou bradu, dokonalý řecký nos a rty... Bylo vůbec možné, aby měl muž krásné rty? Teď už ano. Ty jeho byly plné a růžové a... Troufnu si na to pomyslet? Jako stvořené k líbání.

O líbání jsem nevěděla vůbec nic. Sakra, nevěděla jsem nic o mužích obecně, tečka. Nikdy si mě moc nevšíkali a mně to tak vyhovovalo. Lidé mě často mylně považovali za lesbičku,

a to bezpochyby proto, že jsem nosila převážně pánské oblečení. Líčila jsem se jen málokdy a vlasy jsem měla většinu času stažené do pevného drdolu. Mockrát mě napadlo nechat se ostříhat, ale nakonec jsem se k tomu neodhodlala. Moje vlasy byly to jediné, co mě spojovalo s mou matkou. Ty její byly dlouhé a lesklé, o něco světlejší než ty moje.

Být lesbičkou mi mohlo usnadnit život. Ale ne, přitahovali mě muži. Jen jsem s tím nic nedělala. Snažila jsem se působit nenápadně, neatraktivně. Pravdou bylo, že jsem se mužů k smrti bála.

Často jsem přemýšlela o tom, že začnu chodit na terapii. Moc dobře jsem věděla, že můj strach z mužů pramenil z toho, že na mě v patnácti letech zaútočil můj vlastní otec. Ale byla jsem tak pohlcená svou prací a strachem z rozkrývání svých nejtajnějších myšlenek a pocitů, že jsem se nikdy neobtěžovala vyhledat pomoc.

Moje nová kamarádka Melanie Carmichaelová byla renomovaná psychoterapeutka. V současné době kvůli sebevraždě mé sestřenice a žalobě mého šmejda strýce nepracovala, ale doufala jsem, že bychom si možná mohly během dovolené trochu popovídat.

Což ode mě bylo sobecké. Jela se na Jamajku vdávat. Nemohla jsem ji zatěžovat svými problémy. Ne, na téhle dovolené po ní nebudu chtít terapii zadarmo. Vlastně nikdy nebudu chtít žádnou terapii zadarmo. Až se Melanie vrátí do práce, budu jí platit. Měla jsem pojištění.

Vždycky jsem si všechno platila sama. Už od patnácti let. Až doteď.

Podívala jsem se na široké pohodlné sedadlo, ve kterém jsem seděla, na tu spoustu místa na nohy, na nabídku nejlepších drinků...

Za tohle jsem ale nezaplatila.

„Země volá Ruby.“

Otočila jsem hlavu Ryanovým směrem. Málem jsem zapomněla, že se mě na něco ptal. Co to bylo? Už vím. Řekla jsem mu, že jsem se nechala využít, a on se mě zeptal, co jsem tím myslela.

„Nic,“ řekla jsem.

Nic. To bylo hodně daleko od pravdy, ale nechtěla jsem Steelovy ani jejich nevěsty obtěžovat svými problémy. Teď ne. Možná nikdy. Už jsem přemýšlela, že začnu chodit k Melanii na terapii.

Podaří se mi na téhle dovolené odpočinout?

Musela jsem to aspoň zkusit. Musela jsem.

„Nic?“ řekl Ryan.

„Ano. Nic.“

„Říkala jsi, že tě někdo využil. To není žádné nic.“

Povzdechla jsem si. „Ty víš, kdo jsem. Kdo je můj otec. Znáš celý můj příběh.“

Přikývl. „Ale neřekl bych, že znám celý tvůj příběh. Pověz mi něco o sobě.“

Proč by se o mě tenhle západní bůh zajímal? „Je to dlouhý, nudný příběh.“

„To posoudím sám.“ Přivolal letušku a pak si začal prohlížet nabídku vín. „Tohle není moc dobrý výběr...“

Letuška k němu přistoupila. „Ano, pane?“

„Dvě skleničky červeného sioux valley meritage, prosím.“

„Hned to bude.“

Obrátil se ke mně. „Není to žádná sláva, ale dá se.“

„Obvykle nepiju před pátou.“

„Jsme ve vzduchu! Někde už je pět hodin. Kromě toho, jsme na dovolené.“

Otočila jsem se k němu a usmála se. Nebo jsem se o to aspoň pokusila. „Správně. Dovolená. Což znamená, že nechci mluvit o tom, jak mě využili. Mnohem radši bych mluvila o něčem, co není tak... ponuré.“

Zasmál se. „To chápu. A souhlasím.“

Letuška nám přinesla víno. „Díky, zlatíčko,“ řekl Ryan.

Píchl mě v břicho. Nebyla jsem si jistá, co to mohlo být, ale asi se mi nelíbilo, že Ryan oslovil atraktivní blondátou letušku „zlatíčko“.

Hodně se mi to nelíbilo.

Nech to být, Ruby. Někdo jako Ryan Steel by se o tebe nikdy nezajímal. A i kdyby se zajímal? Nevěděla bys, co s ním.

Mým osudem bylo zůstat svobodná. Postarat se o sebe sama. Dělal jsem to už sedmnáct let. Nemusela jsem měnit svůj životní styl.

Popravdě jsem se změň bála. Bála jsem se mužů. Bála jsem se k někomu něco cítit.

Ryan moje myšlenky přerušil. „Tak o čem si chceš povídat?“

Dobrá otázka. Byl vinař a mě víno zajímalo. „O víně?“

„O tom něco vím.“

Zatočil skleničkou, strčil do ní nos a nadechl se. Jeho nos byl tak hluboko, že jsem čekala, že z něj bude kapat víno, až ho vytáhne. Ale nestalo se to.

„Pěkná vůně.“

Zrudla jsem a překvapeně na něj pohlédla. „Cože?“

„Myslím to víno. Hezky voní. Ale ty voníš taky hezky.“

Aha. Bože. Zaplavily mě rozpaky. Byla jsem tak hloupá. A já si myslela, že o víně něco vím. „Samozřejmě.“

„Co cítíš?“

Strčila jsem nos do skleničky.

„Nejdřív jí zatoč,“ poučil mě. „Aby se uvolnilo aroma.“

„Jasně. Správně.“ Zavříla jsem vínem a pak jsem k němu přičichla. „Já nevím. Myslím, že švestky. Možná trochu vanilky?“

„Výborně! To cítím taky. Taky trochu tabáku. A náznak shitake.“

Shitake? Myslel to vážně? „Dobře.“

„Připadá mi, že mi nevěříš.“

„Ani nevím, jak voní shitake. Mají houby vůbec vůni? Teda kromě polévky.“

„Je to trochu pikantní, zvláštní vůně. Ochutnej. Řekni mi, co si myslíš.“

„Dobře.“ Znovu jsem zakroužila vínem ve sklenici, napila se, chvíli ho převalovala na jazyku a polkla. „Rozhodně švestkové, ale taky zemité tóny. Na jazyku chutná trochu suše. Nemyslím tím, že není sladké.“

„To jsou třísloviny. Ve směsích na bordeaux jsou běžné.“ Napil se vína. „Cítím švestku a zemitou chuť. Špetka vanilky, špetka čokolády. Hodně tříslovin. Mám je rád, ale tohle je trochu moc.“ Znovu se napil. „Není to špatná směs, ale přeceňovaná kvůli získaným oceněním. Aspoň podle mého názoru.“

Znovu jsem se napila. Chutnalo mi. „Co je v téhle směsi za hrozny?“

„Nejsem si úplně jistý. Je to meritage, takže je vyrobená z hroznů bordeaux. Většinou cabernet sauvignon, řekl bych. Nějaký merlot a taky malbec. Ale cítím hlavně cabernet.“

Přistoupila k nám letuška. „Brzy budeme podávat večeři. Dnes máme dvě možnosti. Boeuf bourguignon aux champignons nebo kuřecí cacciatore.“

„Dáma a já si dáme hovězí,“ řekl Ryan.

Proč objednal za mě? „Dala bych přednost kuřeti,“ namítla jsem. „Na hovězí moc nejsem.“

„Nejsi na hovězí?“ Ryan se chytil za srdce. „Když jsem spoluvlastníkem největšího hovězího ranče na světě?“

„Myslela jsem, že jsi vinař.“

„To ano, ale hovězí maso je největší součástí našeho podniku.“ Nespouštěl ze mě oči a ukázal na letušku dva prsty. „Dvakrát kuře.“

Usmála se a spěchala pryč a mně se rozehřívala kůže. Díval se na mě. *Na mě.* Ne na tu hezkou letušku.